

## عنوان مقاله:

قصیده ای ناشناخته در مدح شاه خراسان از مخزن شاهزاده عبدالله میرزا دارا

## محل انتشار:

سومین همایش ملی زبان، ادبیات و بازشناسی مشاهیر و مفاخر (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

## نویسندگان:

زهرا سواری - دانشجوی کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی

محمدابراهیم ایرج پور

## خلاصه مقاله:

به سبک بازگشت چندان توجهی نشده و شاعران و نویسندگان بسیاری از این دوره ناشناس باقیمانده‌اند. یکی از ویژگیهای محیط ادبی و اجتماعی عصر قاجار این است که شاهان و شاهزادگان قاجاری بیش از تمام ادوار تاریخ شعر فارسی به شعر توجه داشتند به شهادت تذکره های متعدد و منابع فراوان بنابراین دیوانهای زیادی از آنان به جا مانده است. به گونه ای که میتوان نتیجه گرفت، عصر قاجار اگرچه از لحاظ سیاسی ضعیف می نموده است ولی از لحاظ فرهنگی و ادبی قابل توجه و بررسی ویژه است. از جمله این شاهزادگان قاجاری، میرزا عبدالله فرزند یازدهم فتحعلی شاه و متخلص به دارا است. شاهزاده عبدالله میرزا متولد 1211 ق. و درگذشته به 1262 ق. است. در سن سیزده سالگی با پیشکاری و وزارت محمدتقی علی آبادی ملقب به صاحب دیوان که از منشیان خاص فتحعلی شاه بود به حکومت زنجان منصوب شد و حدود دو دهه بر آن شهر حکمرانی کرد. او واپسین سالهای عمر خود را در تهران و به دور از مشاغل حکومتی، صرف همنشینی با علما و ادبا و تالیف آثار ادبی و سرایش شعر کرد. عبدالله میرزا را شاهزادهای ادیب توصیف کرده‌اند. از اصول نظم و نثر اطلاع داشت و دیوان او بالغ بر هفت هزار بیت مشتمل برقصاید، غزلیات، مخمس، مثنوی، قطعات، رباعیات، فردیات و مراثی است. از آنجا که تاکنون تصحیحی بر آن انجام نگرفته علاوه بر جنبه ادبی آن از لحاظ اطلاعات ارزشمند تاریخی سودمند است. از دیوان دارا هفت نسخه موجود است که بر مبنای شیوه نسخه اساس و با مقابله سه نسخه مجلس، ملی و گلستان (سلطنتی) مقابله و بررسی شده است.

## کلمات کلیدی:

تصحیح، نسخه خطی، نظم، میرزا عبدالله دارا.

## لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/894898>

